

ק"מ הלכה כ :
מה ג מ"י מ"ח מהלכות
פסח
המקדש
לכה ל :
מו ד מ"י מ"כ מהלכות
ק"מ הלכה י :
מו ה מ"י מ"ד מהלכות
ק"מ הלכה כב :
מו ו מ"י מ"כ מהלכות
ק"מ הלכה ל :
מו ז מ"י מ"ז מהלכות
ק"מ הלכה ט :

דוכתי ואומר ר"י דהכא לא שייך למימר
בליבור ולא ביחיד : כי מודה
בנטמא - משום דלין מרצה :
ולעבב לא והתניא במסכת
נפשות-תימה לר"י והא
קרא בשמיטה כתיב ומהתם נפקא
למחשבת אוכלין פסלה בשמיטה אבל
בזריקה למחן לעיל דלחין מחשבת
אוכלין בזריקה והכי פריך משמיטה
אזריקה ואומר ר"י דווקא מחשבת
אוכלין ליתא בזריקה אלא בשמיטה
אבל כשאין לו אוכלין לגמרי חף בשעת
זריקה סברא היא לפסול שהיא עיקר
עבודה כיון דבשעת שמיטה הקפיד
הכתוב אפילו למחשבה :

שאני ההם דאי מימנשי הגי כו'.
תימה לרשב"א והא בשעת
זריקה אינם יכולים לימשך וגמלא
דהשתא לא חזי לאכילה ו"ל דלילמא
ר' נתן סבר כר"ש דתנן לקמן בפרק
ההש"ס (דף פט.) גמנין ומושבין ידיהם
עד שזרק הדם אי גמי נטמאו מקלתן
או שמתו חזי להני : **ורבבי נתן**
איש לפי אכלו למה לי דבעינן גברא
דחזי לאכילה - ואל"ת לרבנן נמי לשיני
הכי לעיל כי פריך ולעבב לא לימא
כי אחא קרא לעבב היינו דבעינן
גברא חזי לאכילה אבל בשר לא ולאו
פירכא היא דרבנן צבו בשר חזי
לאכילה כדתניא לעיל אחרונים שאין
להם כוית אינם אוכלין וחייבין
לעשות פסח כפי וזה נמי לא תיקשי
אמאי לא משני לר' נתן איש לפי אכלו
למלוה כדבעי למימר לעיל משום דלא
אשכחן טעם דלא מקיש אוכלין למניין
אלא זקני דרום למודייהו בפרק שני
דזבחים (דף כ"ג.) ולמאי דמוקי מחני'
כו' נתן ל"ל דיואלין בפסח אחד

דקאמר היינו דווקא דיעבד :
לימא ר' נתן ה"א כו' תימה
לר"י והכי מיתוקמא כו'
נתן והא ר' נתן ורבנן לא פליגי
אלא בבשר אבל בגברא לכו"ע בעינן
גברא דחזי לאכילה ועוד ח"כ אפילו
שחטו שלא לאוכליו ועוד ח"כ אפילו
שחטו לאוכליו ועוד הכי פ"ק
כיון דאלו נאכל הוציץ
מזבח עליון כשהיה
השביתו להו הלך
אתם שלא נפסאו אינן
נפסלין במשפחת אלא
השברין נאכלין והפסח
נשר פ"ק . והניא
דשמעתא נמי אחאי
אירחא אית לן אשכח:
בטמא בשר וחלב קיים
אינו זורק את הדם
נטמא חלב כו' אמר רב
אם זרק וירצה ואע"פ
שהבשר לא נשחט
אינו והבשר איש לפי
פסחים לא מעכבא
לא והתניא במסכת
מלמד כו' אמר רב
דאמר כו' נתן דסבר
כל ישראל יוצאין בפסח
אחד וכי כל ישראל
ש"ס אכילת פסחים לא
מעכבא ורח"ל הוא
ודילמא שאני התם דאי
ממשכי הני חזי להני
ואי ממשכי הני חזי להני
אלא ה"א ר' נתן דתניא

הכי ללא קטני כבתייהו לא אפי' נשרט או אבדו שריה
תורה אור
הא אמרת בציבור אפילו רבי יהושע מודה
אלא רואה אני דברי ר"א בדיעבד ודברי ר'
יהושע לכתחלה דיעבד אפילו רבי יהושע
נמי מודה הוא דקתני מודה רבי יהושע שאם
זרק מודה רבי יהושע שאם זרק הורצה
כי קתני מודה רבי יהושע שאם זרק הורצה
בנטמא "אבל באבוד ושרוף לא כי קאמר ר'
יוסי רואה אני את דברי ר"א בדיעבד באבוד
ושרוף : **מתני'** ינטמא בשר וחלב קיים
אינו זורק את הדם נטמא החלב והבשר
קיים זורק את הדם יובמוקדשים אינו כן אלא
אע"פ שנטמא הבשר והחלב קיים זורק את
הדם : **גמ'** אמר רב גידל אמר רב אם זרק
הורצה והא בעינן *אכילה אכילה לא
מעכבא והא כתיב "איש לפי אכלו למצוה
ולעבב לא והתניא * במסכת מלמד שאין
הפסח נשחט אלא למעויו יכול שחטו שלא
למעויו יהא בעובר על המצוה וכשר ת"ל
איש לפי אכלו תבוסו * הכתוב שנה עליו
לעבב ואיתקש אוכלין למעויו אלא רב דאמר
כרבי נתן דאמר *אכילת פסחים לא מעכבא
הי רבי נתן אילימא הא רבי נתן דתניא *רבי
נתן אומר מנין שכל ישראל יוצאין בפסח
אחד ת"ל "ושחטו אותו כל קהל עדת
ישראל בין הערבים וכי כל הקהל שוחטין
והלא אין שוחט אלא אחד אלא מלמד שכל
ישראל יוצאין בפסח אחד דילמא שאני החם
דאי ממשכי הני חזי להני ואי ממשכי הני
חזי להני אלא הא ר' נתן דתניא "גמנו עליו
חבורה אחת וחזרו וגמנו עליו חבורה אחרת
ראשונים שיש להן כוית אוכלין ופסורין
מלעשות פסח שני אחרונים שאין להם
כוית אין אוכלין וחייבין לעשות פסח שני
רבי נתן אומר אלו ואלו פסורין מלעשות
פסח שני שכבר נזרק הדם אבתי דילמא
שאני החם דאי ממשכי הני חזי להו אי"כ
ליתני הואיל וראויים לימשך מאי שכבר
נזרק הדם ש"מ בדם תליא מילחא אבל
אכילה לא מעכבא מאי דוחקיה דרב דמוקים
לה מתני' לכתחלה ור' נתן נוקמה כרבנן
יואפילו דיעבד נמי לא רב מתני' קשיתה
אמאי (תני) אין זורק את הדם ליתני פסול
אלא שמע מינה אין זורק לכתחלה אבל
דיעבד שפיר דמי ולר' נתן איש לפי אכלו
למה לי דבעינן גברא דחזי לאכילה מאן
לאוכליו * זורקו דמו שלא לאוכליו הפסח עצמו כשר ואדם יוצא בו ידי
חובתו כמאן נימא רבי נתן היא ולא רבנן אפילו תימא רבנן * אין
מחשבת אוכלין בזריקה מאן תנא להא דתנו רבנן "הרי שהיה הולך
בשעת שחיטה וחלים בשעת זריקה חלים בשעת שחיטה והולך בשעת
זריקה אין שוחטין וזורקין עליו עד שיהא חלים בשעת שחיטה עד שעת
זריקה כמאן נימא רבנן היא ולא רבי נתן אפילו תימא רבי נתן גברא
דחזי לאכילה בעינן מאן תנא להא דתנו רבנן "שחטו בטהרה ואחר כך
נטמאו הבעלים זורק הדם בטהרה ואל יאכל בשר בטומאה כמאן אמר רבי
דילמא (אליעזר) במחלוקת שניה ורבי נתן היא ורבי יוחנן אמר אפילו תימא
רבנן היא הכא במאי עסקין * בציבור דאפילו בטומאה נמי עבדי אי
בציבור אמאי אין הבשר נאכל וידיע דאשתקד דם בעלים ממיאם הוו השתא בעלים מהורין הוו
ואבלו השתא נמי ניכול ולא

רבינו חננאל

הא לכתחלה הוא דיעבד
רואה אני דברי ר'
אליעזר דיעבד כיון שיש
דם אע"פ שאין בשר
כיפר אבל זה שאומר
ר' אליעזר אפי' לכתחלה
יורק הדם אע"פ שאין
בשר אין אני רואה
דבויי ביה אלא רבי
ר' יהושע אני רואה ביה
שלתחלה לא יורק אלא
אם יש בשר מורד ראוי
לאכילה : ואינו הוא
מזבח ומהו
ידעשע שאם זרק הורצה
כלומר בדיעבד אפי' ר'
יהושע מודה וזה
דוצרך ר' יוסי לומר
רואה אני דברי ר'
אליעזר בדיעבד והוא
דבויי ביה הוא אמרין
מורה בדיעבד נטמא
כלבו אבל באבוד ושרוף
פליגי ר' יהושע דאפילו
דיעבד לא הורצה
וואבדו ושרוף אמר ר'
יוסי רואה אני דברי ר'
אליעזר דאיעבד הורצה
וכי' אליעזר ולכתחלה
לא עישת כו' יהושע :
אמר לן למימר כיון
דסניא רשעתין ס"ד
דציץ מרצה על אכילת
אמאי תני גבי המשה
דבריו דתנין במתני'
אין נאכלין אית לן
למימר מה דאמרי' דציץ
מרצה על אכילת לא
לדחיי אלא בשמיטה
דוא דתני אלא לדברים
אחרים כגון הא דתנין
במנות נטמא את
מן החלול או אית מן
חסדרים ר' יהודה אבד
שניהם ישרפו והב"א
הסא במסארתו והמ"א
יאכל ואמר רב פא
עלה בנין מרצה על
אכילת פליגי רבנן סברי
כיון דאלו נאכל הוציץ
מזבח עליון כשהיה
השביתו להו הלך
אתם שלא נפסאו אינן
נפסלין במשפחת אלא
השברין נאכלין והפסח
נשר פ"ק . והניא
דשמעתא נמי אחאי
אירחא אית לן אשכח:
בטמא בשר וחלב קיים
אינו זורק את הדם
נטמא חלב כו' אמר רב
אם זרק וירצה ואע"פ
שהבשר לא נשחט
אינו והבשר איש לפי
פסחים לא מעכבא
לא והתניא במסכת
מלמד כו' אמר רב
דאמר כו' נתן דסבר
כל ישראל יוצאין בפסח
אחד וכי כל ישראל
ש"ס אכילת פסחים לא
מעכבא ורח"ל הוא
ודילמא שאני התם דאי
ממשכי הני חזי להני
ואי ממשכי הני חזי להני
אלא ה"א ר' נתן דתניא

אישתכח דחזי לכולהו דהי מינייהו
מפקת הלך אע"ג דלא חימיך חד
מינייהו פטורין אבל ניטמא לא חזי
אפילו אחד : **ויטמו פליו** - עד שהיה כוית
לכל אחד : ומאי דותקיה דרב. לאוקמא
למתני' כו' נתן דלא מעכבא ולמימרא
דמתני' לכתחלה קאמר הא אם זרק
הורצה : **נוקמס כרבנן** - וימא דמתני'
אפי' דיעבד פסול : **פסח פלמו כשר**
קס"ד לזרוק דמו ולהקטיר חלבו אבל
לאכילה לא וקתני ואדם יוצא בו ידי
חובתו : **אין מחשבת אוכלין** - חולה וזקן
בזריקה דם דליש לפי אכלו לגבי
שמיטה כתיב : פסח - כריש : **גברא**
דחזי לאכילה כפי - דכי כתיב איש לפי
אכלו אגברא כתיב דליהוי גברא בר
אכילה אבל פסח לא איכפת לן אי לא
חזי : **יורק בטמא** - בכהניס וכלי שרת
מארינן : **ור' נתן ס"א** - דאמר אכילה
לא מעכבא ולא צבי ר' נתן גברא
דחזי לאכילה ומתני' קמייתא ומוקי
ר' אלעזר כרבנן : **פסח במאי עסקין**
בליבור - שנטמאו רוב ליבור בין שמיטה
לזריקה כגון שמת הגשיא ונטמאו
הילך גברי דחזי לאכילה נינהו : **גמירס**
שפא - לשנה אחרת יטמאו ליבור אחר
זריקה : **ויאמרו אשקד** - מי לא
הייט טמאין בשעת אכילה ואלכט
ואע"פ ששמיטתו בטמאה השתא נמי
אע"פ ששמיטתו וזריקתו בטמאה ניכול
בשר בטומאה ולא ידעי דאשקד
בעידנא דאי זריקת דם טמאין הוו
וזהו ליה פסח הבא בטומאה :
ואיבעית

תנא להא דתנו רבנן 'שחטו
לאוכליו * זורקו דמו שלא לאוכליו הפסח עצמו כשר ואדם יוצא בו ידי
חובתו כמאן נימא רבי נתן היא ולא רבנן אפילו תימא רבנן * אין
מחשבת אוכלין בזריקה מאן תנא להא דתנו רבנן "הרי שהיה הולך
בשעת שחיטה וחלים בשעת זריקה חלים בשעת שחיטה והולך בשעת
זריקה אין שוחטין וזורקין עליו עד שיהא חלים בשעת שחיטה עד שעת
זריקה כמאן נימא רבנן היא ולא רבי נתן אפילו תימא רבי נתן גברא
דחזי לאכילה בעינן מאן תנא להא דתנו רבנן "שחטו בטהרה ואחר כך
נטמאו הבעלים זורק הדם בטהרה ואל יאכל בשר בטומאה כמאן אמר רבי
דילמא (אליעזר) במחלוקת שניה ורבי נתן היא ורבי יוחנן אמר אפילו תימא
רבנן היא הכא במאי עסקין * בציבור דאפילו בטומאה נמי עבדי אי
בציבור אמאי אין הבשר נאכל וידיע דאשתקד דם בעלים ממיאם הוו השתא בעלים מהורין הוו
ואבלו השתא נמי ניכול ולא

[נחמס ק :]
[לפיל סא :]
[נחמס טב :]
[נחמס טז :]
[נחמס טז :]
[נחמס טז :]
[נחמס טז :]
[נחמס טז :]

[נחמס טז :]
[נחמס טז :]
[נחמס טז :]
[נחמס טז :]

[נחמס טז :]